

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ἡ κ. Βιλάν στεκόταν κοντά στήν Ἰσαβέλλα κ' εἶχε ἀκούμπησι τὸ χέρι της ἐπάνω στό ἱπράτσο τῆς νέας. Ἡ φωνή της ἦταν συγκινημένη κ' ἔτρεπε ἐλαφρά. Σκεφτόταν: «Ἀβριο, αὐτὴ ἢ ξένη, πού δὲν ἔχει τὴν πίστι μας, θά μού πάρη τὸ παιδί μου. Θά γίνουν κ' οἱ δύο τους μιά σάρξ καὶ τίποτε μπροστά στό Θεό δὲν θά μπορῇ νὰ τοὺς χωρίσῃ.»

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀπάντησε γαλήνια:
—Ναί, κυρία, αἴριο θά γίνω γυναῖκα τοῦ Ροβέρτου!
Ἐκάμε μί' ἀνάλαφρη κίνησι καὶ τὸ χέρι της κ. Βιλάν γλύστρησε στό ἱπράτσο της. «Ἐπειτ' ἀπὸ μιά σύντομη σιωπῇ, ἐπρόσθεσε:

—Θά γίνουμε ἐπιτέλους εὐτυχισμένοι!
—Θά τὸν κάνετε εὐτυχισμένο, δὲν εἶν' ἔτσι, παιδί μου; Αὐτός θά σᾶς κἀνὲ εὐτυχισμένον, τὸ ξέρω... Μὰ εἰσείς, Ἰσαβέλλα, πού δὲν ἔχετε τὴν πίστι τοῦ...
Τὸ θλέμμα της κ. Βιλάν καρφώθηκε στό γοητευτικὸ πρόσωπο τῆς νέας, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμπαν μέσα στό σκοτάδι.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ τὸν ἀγαπᾶω λιγώτερο, εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα.

—Ἡ ἀγάπη δὲν εἶνε τὸ πᾶν. Ὁ Ροβέρτος θά ὑπέφερε θαθεῖα, νοιάθοντάς σας ὄχι ἐχθρικά, ἀλλὰ ἀδιάφορη σις θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις.

—Δὲν θὰ εἶμαι ποτὲ ἀδιάφορη σὲ ὅτι ἀγαπᾶ καὶ πιστεύει... Ὁ Ροβέρτος ἤπικε ἐκεῖνη τὴ στιγμή μέσα. Βλέποντας τίς δύο γυναῖκες μαζί, τίς ῥώτῃσε εὐθυσια:

—Τί συνοματῆτε εἰσείς ἐδῶ;
—Μιλοῦμε γιὰ σένα, ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα. Ἡ μητέρα σου μού ζητοῦσε νὰ σὲ κάνω εὐτυχή.

—Ὡ, ἀγαπημένη μου μαμά, εἶμαι κίολας τόσο εὐτυχισμένος! Ἡ Ἰσαβέλλα ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ κἀνὲ τὸν πιὸ εὐδαίμονα ἄνθρωπο τοῦ κόσμου!..

Πλησίασε καὶ φίλησε τὴν κ. Βιλάν. Ἡ φυσιογνωμία του ἀχτινοβολοῦσε...

—...Εἶμαι τόσο εὐχαριστημένος πού σᾶς θλέπω μαζί! ἐξακολουθεῖ. Θά ἤθελα τόσο, Ἰσαβέλλα μου, νὰ γίνετε ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὴν μητέρα μου.

Ἡ Ἰσαβέλλα γαιογέλασε σιγὰ καὶ γλυκά. Πλησίασε τὸν Ροβέρτο καὶ πέρασε τὸ χέρι της στό ἱπράτσο του.

—Εἶνε πολὺ τὸ νὰ μού ζητᾶς νὰ γίνω ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὴν μητέρα σου, λατρευτὴ μου... Μὴν εἶσαι πολὺ ἀπαιτητικός... Εἶμαι πολὺ ἀτέλης καὶ δὲν θά γίνω ποτὲ ἀγία... Μὰ θά μ' ἀγαπᾶς ἔτσι, πάντοτε;

—Γιατί ἡ ἐρώτησις αὐτὴ, ἀγάπη μου; φησίζεις ὁ Ροβέρτος. Ἐρεῖς πολὺ καλά, ὅτι θά σὲ λατρεύω πάντοτε...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀναφαν ἔξαφνα φῶς στό διπλανο σαλόνι... Μὲ τὸ φῶς αὐτὸ φωτιστικὴ καὶ τὸ μικρὸ σκετινὸ δωμάτιο. Τὰ πρόσωπα φατίστηκαν κ' αὐτὰ καὶ τὰ μαλλιά τῆς Ἰσαβέλλας ξαναπῆσαν τὸ φλογερὸ τους χρώμα. Ἰὸ θλέμμα της συνάντησε τὸ θλέμμα τῆς κ. Βιλάν καὶ πῆρε τὴν ἴδια ἐκφρασι τῆς θριαμβευτικῆς προσκλήσεως πού εἶχε πάρει κ' ἄλλοτε μπροστὰ στό ἄγαλμα τῆς Παναγίας, στό ἰσὸ τῆς Ἁγίας Καικιλίας.

Ἡ θρογορὴ μὲνα σκετινῆσε τὴν παλιὰ ἐκκλησία τὴν ὥρα πού ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ἀνζερ ἐλάμβανε τὴν ἔνοια τοῦ Ροβέρτου Βιλάν καὶ τῆς Ἰσαβέλλας Κερβάλ. Τὰ πολύρωμα τζάμια εἶχαν ἀπονοώσιες πᾶνθιμες κ' οἱ πύλωνες αἰσινόντουσαν ἀγεδὸν σκετινῶν. Τὰ φῶτα τοῦ θωμοῦ δὲν ἀκούσαν γιὰ νὰ διώξουν τὸ σκοτάδι.

Τὰ θιολὲ ἄμοια τοῦ ἐπισκόπου ξανάφεραν στὸν Ροβέρτο ἀμνησίσεις ὀδυνηρῆς. Τὸν εἶχε δὴ γιὰ τελευταία φορὰ, πρὸ μερικῶν μηνῶν, σὲ μιά χειροτονια τῶν ἱερέων. Ὁ ἐπίσκοπος ἄπλωνε τὰ χέρια του τότε πάνω ἀπ' τοὺς νεοφαιτιστούς κ' ὁ Ροβέρτος εἶχε σκεφτῇ: «Θά ἤθελα πολὺ νὰ εἶμαι μεταξὺ τους...»

Ἐνοῖσσε γιὰ μιά στιγμή κάποια κακοδιαθεσία κ' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ θλέπῃ αἰὰ τὸν ἐπίσκοπο. Ἐπειτα τ' ἀνοῖξε πάλι γιὰ νὰ κυττάξῃ τὴν Ἰσαβέλλα. Ἦταν γονατισμένη

πλάι του καὶ κρατοῦσε τὰ μάτια της καρφωμένα πάνω στό προσυχητῆριό της. Διάβαζε;... Προσευχόταν;... Ποίεσ σκέψεις κρυβόντουσαν κάτω ἀπ' τὸ λευκὸ μέτωπό της... Τὸν ἀγαποῦσε... Ἦταν βέβαιος γι' αὐτό. Μὰ γιατί ἡ εὐτυχία πού τοῦ ἔφερε αὐτὴ ἡ θεσαιοῖτης ὑπερθεῶνταν σιγὰ μ' ἓνα εἶδος ἀγωνίας; Ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία τῆς Ἰσαβέλλας τὸν ἐθλίβε, μὰ ἤξερε σὺτὴ σιγὰ-σιγὰ θά τὴν νικοῦσε... Τοῦ εἶπε πῆ ἄλλοτε: «Θά γίνω μαθήτριά σου...» Καὶ πολὺ σιγὰ, κατὰ τὴ διάρκειαν τῶν ἀρραθῶνων τους, τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν πίστι του καὶ τῆς εἶχε θυμώσει ὅτι ἔμαθε κατὰ τὴν παιδικὴ τῆς ἡλικία πού τὸ ζέχασε πολὺ γρηγορα κοντὰ στοὺς ἀπιστοὺς γονεῖς της. Τὸν ἀκούγε προσεχτικά καὶ ὅταν σταματοῦσε, τοῦ ἔλεγε μὲ μιά γαιογέλαστὴ τρυφερότητα: «Δὲν θά κουραστῶ ποτὲ νὰ σ' ἀκούω, Ροβέρτε μου!...»

Ναί, ναί, θά τὴν ἔκανε πολὺ γρηγορα μιά πιστὴ Χριστιανή... Τέτε τί σήμαινε αὐτὴ ἡ ἀπροσδιόριστὴ ἀνησυχία πού ἐνοῖσθε; Γιατί τὸ θρησκευτικὸ ζήτημα ἦταν τὸ μόνο σκετινὸ σημεῖο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰσαβέλλας, σὺτὴ στιγμὴ πού ἡ νέα ἀποκαλυπτόταν πὸς εἶνε ὅλες τίς ἄλλες ἀρετὲς καὶ σὺτὴ στιγμὴ πού λατρευόντουσαν...
Μπροστὰ στό προσκυητῆρι της, ἡ κ. Βιλάν στεκόταν σκετινὴ μὲ τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ παγωμένα χέρια της. Συλλογιζόταν μ' ἄλλη ἱεροτελεστία, διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴν πού ἔβλεπε τώρα... Ἐθλεπε τὸ Ροβέρτο τῆς ἱερά νὰ δέχεται τὴν εὐλογία τοῦ ἰδιο ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος εὐλογοῦσε σήμερα τὸν γάμο του. Τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα καὶ συλλογιζόταν: «Ἦταν πολὺ ἀδύνατος!...» Καὶ τὰ δάκρυά της κύλησαν στὰ δάχτυλά της, σὺτὴ δαντέλλα τοῦ φορέματός της.

Ἡ Ἰσαβέλλα σκετινῆσε καὶ ὁ νέος τῆς πέρασε τὸ γαμήλιο δαχτυλίδι. Γύρω ἀπ' τὴ νεαρὴ νύφη, τὸ σατέν τοῦ φορέματός της ἤχουσε γλυκά καὶ ἡ δαντέλλες τοῦ πέλλου της παραμείρισαν, ἀφίνοντας γιὰ μιά στιγμή νὰ φανῇ τὸ πυρρὸ γουασιφὶ τῶν μαλλιών της.

Γονάτισαν πάλι ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο... Ἡ κ. Βιλάν τέντωσε τ' αὐτιά της γιὰ ν' ἀκούσῃ τὰ τελευταία λόγια τοῦ μυστηρίου. Ὅταν εἰπώθηκαν κ' αὐτὰ, ἔφερε τὰ χέρια της στό στήθος της μὲ μιά κίνησι γαλήνιου πόνου καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται, χωρὶς δάκρυα, ἀνατοχιζόντας μόνον λίγο.

XI

«ΕΙΜΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ! ΠΟΛΥ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ!»

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόστροφος πού ἐπαναλαυθαίνονταν ἀδιάκοπα σις ἐπιστολὲς τοῦ Ροβέρτου πρὸς τὴν οἰκογενεία του, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γαμήλιου του ταξιδιοῦ στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ἐπέμνε προπάντων σ' αὐτό, ὅταν ἔγραφε στὴν μητέρα του, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὴν καθυσχάσῃ, γιὰτί καὶ τὴν παραμονὴ ἀκόμη τοῦ γάμου εἶχε προσέξει σ' αὐτὴ μιά ἀγωνία, ἡ ὁποία τὸν ζᾶφνισσε, τὸν στενοχώρησε, τὸν ἐξώργισε λίγο, σὺν μιά προσβολῇ στὴν Ἰσαβέλλα του καὶ μιά μομφῇ πρὸς τὸν ἐαυτό του. Ἐλεγε ἄλλοτε ὅλη τὴν ἀλήθεια, μιλώντας γιὰ τὴν εὐτυχία του. Μὰ ἡ μητέρα του, διαβάζοντας αὐτὰς τίς γραμμὲς πού ἐξεβίαζαν τὴν Ἰσαβέλλα, δὲν ἔθλεπε τὴν ἀγωνία της νὰ ἐξαφανίζετα... Ἀπειναντίας... Κ' ἡ ἐλαφρὴς ρυτίδες πού εἶχαν φανῇ τὸς τελευταίους μῆνες σὺτὸ μέτωπό της πολλαπλασιαζόντουσαν.

Κάτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ τῆς Ἀσίας, ὁ Ροβέρτος κ' ἡ Ἰσαβέλλα ἐξακολουθοῦσαν ἐνωτωμαετὸ τὸ ταξεῖδι τους. Τὸ εὐστροφον πνεῦμα τῆς νέας γυναίκας, ἡ ἐξαιρετικὴ της ἀντίληψις, τὸ λεπτὸ της γούστο, γοῖησαν τὸν Ροβέρτο. Δὲν κουραζόταν νὰ τῆς ξαναλέη πὸς ἦταν ἡ ἰδεώδης σύντροφος ἐνὸς καλλιτέχνου κ' ἐνὸς ποιητοῦ. Κ' ἡ Ἰσαβέλλα τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ τὸ γαλήνιο παθητικὸ ὄφος της:

—Κ' εἰς, εἶσαι ὁ σύζυγος πού δνειρευόμουν... Εἶσαι ὁ μόνος πού θά μωροῦσας ν' ἀγαπήσω... Τώρα, ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσένα θά μού ἦταν ἀδύνατη...
Αὐτὴ ἡ τελευταία φράσις προκαλοῦσε κά-

Ὁ Ροβέρτος τῆς πέρασε τὸ γαμήλιο δαχτυλίδι...

ποια άτονη διαμαρτυρία έκ μέρους του Ροβέρτου, ο οποίος της έλεγε:

—Μπέλλα, μη μιλάς έτσι... Δεν είνε Χριστιανικό...
Μά ένα φίλημα τού έκοθε τού λόγου· Κ' ή 'Ισαβέλλα γελοῦσε, αλλάζοντας θέμα συζητήσεως.

Η 'Ισαβέλλα τόν συνάδευε ευχαρίστως στην έκκλησία και όταν εκείνος άπό διακριτικότητα δεν της τó ζητούσε. Μά δεν τού μιλούσε τώρα ποτέ για θρησκευτικά ζητήματα. 'Ο Ροβέρτος δεν τó αντιλαμβάνονταν αυτό. Μόλις τού παρουσιαζόταν μια ευκαιρία, έλεγε μερικές λέξεις γρηχτικώς—ελάγιστα πράγματα, γιατί ήθελε να προσηλυτίσει σιγά-σιγά και πραγματικά την 'Ισαβέλλα και όχι επίπολαιο, δείχνοντας έναν υπερβολικό ζήλο. Η νέα γυναίκα τόν άκουγε υπομνηστικά, χαμογελώντας, ψιθυρίζοντας τρυφερά: «Τι ώραία που μιλάς, Ροβέρτε μου!» Καί αυτό ήταν όλο. Μά ο Ροβέρτος δεν άνησυχούσε. Μία ψυχή αναθρεμμένη στην άδιαφορία δεν ξαναγυρίζει τόσο εύκολα στην πίστι. Καί ο Ροβέρτος προτιμούσε να θλέπτε στην γυναίκα του αυτή την άφορη και ψυχρή στάσι άπάντην της θρησκείας του, παρά νά ύποπτευεται, ότι, για νά τόν ευχαριστηί, προσποιείται μια πίστι που δεν ύπηρει μέσο της.

Όπόσο, δοκίμαζε πάντοτε ένα αίσθημα στενοχώριας, σχεδόν πάντο, όσάκις αντιλαμβάνονταν καθαρά την τεραστία άποφορά αντίληψεων που ύπηρει μεταξύ τους. 'Έτσι, όταν πήγαιναν στην έκκλησία, τού φαινόταν όδυνηρό να θλέπτε την 'Ισαβέλλα, ή όποια δεν προσευχόταν, ή όποια θρισκόταν εκεί, αδιόφορη και πολύ μακρυνή, κρυβοντας ίσως την πληξή της κάτω από αυτό τó ύφος της γαλήνιας όνειροπολήσεως, στο όποιο ο Ροβέρτος προσπαθούσε ν' ανακαλύψει κάτι που νά την τραβάη προς τά ύπεροχα μυστήρια της θρησκείας. 'Επίσης, όταν εκείνος έξεφάρτα την Χριστιανική τού άποψη για κάποιο ζήτημα κ' έκεινής τού έλεγε μ' ένα γλυκό ξάφνιασμα: « Ω! φίλε μου, είσαι υπερβολικός!» έννοιωθε μέσα του κάτι σαν ένα δυνατό χτύπημα που τόν έκανε νά πογιάη... 'Εντύπωση φευγάδα, άλλωστε, γιατί ή 'Ισαβέλλα τόν έκανε να την ξεχάση ά μέσος.

«Η θεία χάρις θα την φωτίση, συλλογιζόταν. 'Ο προσηλυτισμός δεν είνε έργο μιάς ήμέρας. Σιγά-σιγά θ' αλλάξω τίς ίδέες της, θα γνωρίσει καλύτερα την ψυχή της και θα μπορούσε νά της μιλήσω άπειθείας.»

«Έτσι καθουόχαζε, όταν μια άνησυχία έρχονταν νά ταραχή την χαρά του και την εύτυχία του. Η 'Ισαβέλλα έξ άλλου, δεν τού άφινε σχεδόν την έλευθερία νά σκέφτεται. «Δέν θέλω ποτέ νά μ' έγκαταλείψει, ούτε και με ή σκέψι σου», τού είχε πη την ήμέρα τού γάμου τους. 'Ο Ροβέρτος δεν είχε πειά παρά ελάχιστες στιγμές μοναξιάς. Μά και σ' αυτές ή εικόνα της 'Ισαβέλλας δεν τόν άφινε.

—Τι σκεφτόσουν; τόν ρωτούσε ή νέα γυναίκα όταν τόν ξαναέλεπε. Μήπως έμένα;

Κ' εκείνος της άπαντούσε, χωρίς νά λήη ψέμματα:
—Ναί, έσένα!

Καί τó θλέμμα με τó όποιο εκείνη τόν ευχαριστούσε, έδειχνε την τύψη της ψυχής του.

Μιά μέρα, κατά τó τέλος τού ταξειδιου τους, ο Ροβέρτος ή ρώτησε:

—Θέλεις νά πάμε στην 'Ιερουσαλήμ, 'Ισαβέλλα;

—'Ισαν καθιμμένοι την ώρα εκείνη σ' ένα μικρό 'Οθωμανικό κοιμητήριο, που έδρασε της θαλάσσης. Οί τάφοι, λευκοί και γκριζοί, όλοι σχεδόν μέτριοι, ύρισκόντουσαν αραδιασμένοι στη γη· κάτω από τά κυπαρίσσια, τών όποιων ο μαύρος Ισκιος λικνιζόταν μέσ' στο φώς τού ήλιου που θασίλευε. 'Οψιμα τριαντάφυλλα άρωματίζαν τόν άνάλαφο αέρα. 'Ανάμεσα άπό τά δέντρα, ο κόλπος έλαμπε με μια ζσηρή γαλάζια λάμψη.

Η 'Ισαβέλλα, με τά μάτια της γεμάνα με κάποιο ύπεροχο όνειρο, άκουμπούσε στον ώμο τού Ροβέρτου.

—'Οχι, άς μέινουμε έδω καλύτερα! άπάντησε στην έρώτησί του.

—'Οά προτιμούσα νά σ' όδηγήσω στο λικόνη της θρησκείας μας. Γιατί είνε τώρα κ' ή δική σου... Δεν είν' έτσι, Μπέλλα;

—'Οχι άκόμα.

—Δέν είνε λίγο;... Πές μου, Μπέλλα μου... Δεν την θαυμάεις, δεν αισθάνεσαι την έξλι της;

Την ρωτούσε με μάτια άνησυχια, που ζητούσαν νά καταλάβου τó μυστήριό αυτής της γυναικείας φυσιογνωμίας.

Η 'Ισαβέλλα χαμογέλασε, καθώς τού άπάντησε:
—Θά σου τó πώ άργότερα... Μή με ρωτάς άκόμα γι' αυτό τó ζήτημα...

'Ο Ροβέρτος φίλησε τó λευκό της μάγουλο που ήταν τόσο κοντά στο δικό του, ψιθυρίζοντας:

—Ναί, άργότερα... Θα γίνω τότε πολύ εύτυχισμένος...
—Γιατί; Δεν είσαι τώρα εύτυχισμένος;

—Θέλεις λοιπόν νά σου ξαναπώ, ότι είσαι ή εύτυχία μου, ή χαρά τών ματιών μου και της καρδιάς μου.

Τά θλέμματα τού ένός χάθηκαν μέσα στα μάτια τού άλλου, σε μια παθητική ένάτησι.

Γύρω τους, ή μοναξιά ήταν άπόλυτη. Τó φώς της 'Ανατολής, άνάλαφο και χρυσωμένο, τούς τύλιγε. Μία τριανταφυλλιά, σκαρφαλώνοντας γύρω άπό μια στήλη, ξεφύλλιζε τά κόκκινα λουλούδια της στο όρμαμα της 'Ισαβέλλας. Η λιγιστή αύρα κούιδε τα κυπαρίσσια, σάλευε άνάλαφρα τά ψηλά χόρτα και άνασκαψε την έσάρπα που είχε ριγμένη στους ώμους της ή νέα γυναίκα.

—Πόσο ώραία είνε όλα έδω! είπε ή 'Ισαβέλλα. Θα έμένα έδω ευχαρίστως για πολύ καιρό. Μά είνε λογικό νά τελειώσουμε τó ταξειδιό μας σε μερικές ήμέρες... Θα πάμε άργότερα στην 'Ιερουσαλήμ...

Κύτταζε μια στιγμή μπροστά της στα ήλιολουσεμένα θάση τού κόλπου και χαμογέλασε πάλι, λέγοντας:

—Ναί, άρνότερα θα πάμε, άγαπητέ μου, όταν μου τó ζητήσης...

Όταν, στην άρχή τών αρραβώνων τους, έγινε λόγος για την μελλοντική διαμονή τού νέου ζευγαριου, ή 'Ισαβέλλα είπε ότι ή φιλολογική σταδιοδρομία τού Ροβέρτου άπατούσε νά έγκατασταθου στο Παρίσι. Η αντίθετη γνώμη της κ. Βιλάν δεν κατάρθωσε νά κατανικήση την δική της. 'Ο Ροβέρτος, που ήταν τόσο έρωτευμένος με την έπαρχία του, άγαποσε άκόμα περισσότερο την 'Ισαβέλλα. 'Εχοντας έμπιστοσύνη στην αντίληπί της, έπισθη ότι στο Παρίσι μόνο θα έβρισκε τά μέσα νά τελειώση τó τάλαντό του και νά γινή ένδοξος, χάρις στις σχέσεις που θά μπορούσε νά συνάψη. Τó καλοκαίρι μόνο θα πηγαιάν να περνούσε μερικούς μήνες κοντά στους γονείς του. Η 'Ισαβέλλα δεν έφερε σ' αυτό καμιά αντίρρηση.

Μόλις ξαναγύρισαν στο Παρίσι, έψαξαν νά θρουεν ένα διαμέρισμα. Αυτό που διάλεξε ή 'Ισαβέλλα ήταν καινούργιο και γοητευτικό, μά πολύ μικρό κατά ή γνώμη τού Ροβέρτου.

—Δέν θα έχουμε όστ' ένα δωμάτιο περισευούμενο, παρατήρησε. Πού θα θάζουμε τούς γονείς μου, όταν έρχονται στο Παρίσι.

—Πράγματι, αυτό είνε σωστό. Μά ή τιμή τού διαμερίσματος αύ-

τού είνε συμφέροσα και δεν πρέπει τώρα στην άρχή νά κάνουμε μεγάλη έξοδα. Όταν σε λίγο καιρό, θα έχης αναδειχθί, καθώς έλπίζω, αλλάζουμε διαμέρισμα...

—Μά, σε θεσθαιώνα, Μπέλλα, ότι τά οικονομικά μας μάς έπαιρτούν...

—'Εκείνη τόν διέκοψε, γελώντας:

—Εσύ δεν ξέρεις άπό τά οικονομικά ένός σπιτιου, άφασέ με νά σου τó πώ, άγαπητέ μου... 'Εγώ ξέρω, γιατί διευθίνα τó πατρικό μου σπίτι και σε θεσθαιώνα, ότι τώρα στην άρχή δεν πρέπει νά κάνουμε συλλογιστά έξοδα. Πλάι στο διαμέρισμα αυτό, ύπάρχει μια λαμπρή οικονομική πανοίσι. Όταν οι γονείς σου θά έρχονται έδω, θα τούς κρατάμε ένα διαμέρισμα εκεί και θα έρχονται νά τρώνε μαζί μας...

—Δέν είνε τó ίδιο πράγμα;... Θα ήθελα να τούς έχω έντελώς στο σπίτι μου... Και έξερω, ότι στην μητέρα μου δεν θ' άρέση αύτός ο συνδυασμός.

—'Ε λοιπόν, άς πιάσουμε έν' άλλο σπίτι μεγαλειότερο, άν θέλεις, Ροβέρτε μου... Μά θρισκόω ότι αυτό δεν είνε λογικό...

Καί όπως πάντα, ή λογική—κ' ή 'Ισαβέλλα—έκαναν τόν Ροβέρτο νά υποκύψη. Νοίκισαν τó μικρό διαμέρισμα, τó όποιο ή νέα γυναίκα έπίπλωσε γοητευτικά, χωρίς υπερβολικά έξοδα με τó γούστο και με τó πρακτικό πνεύμα που την χαρακτηρίζου. Τά ίδια γαρίσματα έδειξε και στη διευθίσι τού νοικοκυριου της, στίς τουαλέτες της, στην όργάνισή της ζωής της.

Ένα μικρό μόνο μέρος τών ώρών της τó διέθετε για την κοσμική κήνη: «Όλο τó ύπόλοιπο τó άφιέρωνε στο σύζυγο της.

Τó γραφείο τού Ροβέρτου ήταν τó πιο περιποιημένο δωμάτιο, τó πιο έρωτικά διακοσμημένο. Η 'Ισαβέλλα θρισκόταν σχεδόν άδιάκοπα κοντά του, κρατώντας σημειώσεις για την έργασία του, άντιγράφοντας τά σκόρπια φύλλα, έπάνω στα όποία έγραφε ο Ροβέρτος, ο όποιος τελείωνε τώρα τó έργο του «Σίττασ τού 'Ανζού».

(Ακολουθεί)

Ο Ροβέρτος φίλησε τó λευκό της μάγουλο...